

De ravenkoning

Maggie Stiefvater bij Boekerij:

De Raven-serie:
De ravenjongens
De dromendieven
Blauwe lelie, Lily Blue
De ravenkoning

De luisteraars

*De
ravenkoning*

MAGGIE STIEFVATER

Vertaald door Lia Belt

ISBN 978-90-492-0600-0

ISBN 978-94-023-2833-2 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Raven King*

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Myriam Strasbourg, DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Myriam Strasbourg

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2016 Maggie Stiefvater. Alle rechten voorbehouden. Uitgegeven in
overeenstemming met Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op
enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk
niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Voor Sarah, die ruiterlijk de riskante zetel nam

Te slapen, te zwemmen en te dromen, voor altijd.

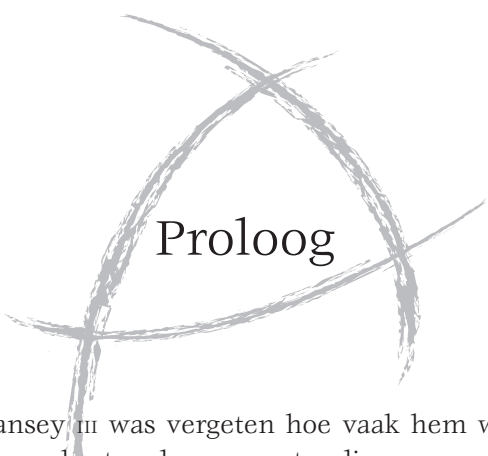
— Algernon Charles Swinburne,
'Een zwemmersdroom'

*Die tekens stempelen mij als ongemeen,
En heel de loop mijns levens toont, dat ik
Niet op de rol sta der gewone mensen*

— William Shakespeare,
Henry IV

Schat, de componist is het vuur in gestapt.

— Anne Sexton,
'De kus'

Proloog

Richard Gansey III was vergeten hoe vaak hem was verteld dat hij was voorbestemd voor grootse dingen.

Hij was ervoor geboren; verhevenheid en nut waren van beide kanten in zijn stamboom gecodeerd. Zijn moeders vader was diplomaat geweest, een architect van lotsbestemmingen. Zijn vaders vader was architect geweest, een diplomaat van stijlen. Zijn moeders moeder had de kinderen van Europese prinsessen onderwezen. Zijn vaders moeder had met haar erfenis een meisjesschool opgericht. De Ganseys waren hovelingen en koningen, en als er geen kasteel bestond dat hen verwelkomde, bouwden ze er zelf een.

Hij was een koning.

Ooit was de jongste Gansey doodgestoken door horzels. Op alle vlakken had hij allerhande voordelen gekregen, en met sterfelijkheid was het niet anders. Een stem had in zijn oor gefluisterd: 'Je blijft leven vanwege Glendower. Iemand anders op de leylijn sterft terwijl dat niet zou moeten, en dus blijf jij leven terwijl dat niet zou moeten.'

Hij was doodgegaan, maar niet dood gebleven.

Hij was een koning.

Zijn moeder, zelf van koninklijken bloede, deed nu een gooi naar een zetel in het Congres en was niet-verrassend elegant naar een topositie in de peilingen gestegen. Voorwaarts en opwaarts. Was er ooit enige twijfel geweest? Ja, eigenlijk altijd en eeuwig, want de Ganseys eisten geen gunsten. Vaak vroegen ze er niet eens om. Ze deden goed en hoopten in stilte dat ze dat goede later weer zouden ontmoeten.

Twijfelen – alles wat een Gansey deed was twijfelen. Een

Gansey reikte moedig in het diepzwarte water, met een onzeker lot, totdat het gevest van een zwaard in hun hoopvolle hand werd gedrukt.

Alleen... nog maar een paar maanden geleden had deze Gansey ook in de donkere onzekerheid van de toekomst gereikt, tastend naar de belofte van een zwaard, maar er in plaats daarvan een spiegel uit getrokken.

Gerechtigheid – op een binnenstebuiten-achtige manier voelde dit eerlijk.

Het was 24 april, Sint-Marcusavond. Jaren eerder had Gansey een boek van Roger Malory gelezen: *Het grote mysterie: leylijnen van de wereld*. Daarin legde Malory op langdradige wijze uit dat een wake, gehouden op de leylijn op Sint-Marcusavond, de geesten zou onthullen van de mensen die in het komende jaar zouden overlijden. Tegen die tijd had Gansey al allerhande wonderen op of nabij de leylijnen zien gebeuren – een meisje dat een boek kon lezen in het pikkedonker zolang ze maar op de lijn stond, een oude vrouw die een krat fruit kon optillen met alleen haar gedachten, een drieling met een donkere huid, geboren op de lijn, die tranen van bloed huilden en zout water bloedden – maar die hadden allemaal niets met hem te maken gehad. Ze hadden zijn aanwezigheid niet vereist. Hem niet verklaard.

Hij wist niet waarom hij was gered.

Hij moest weten waarom hij was gered.

En dus hield hij een nacht lang een wake op de leylijn die zijn doolhof was geworden, rillend en alleen op de parkeerplaats bij de Church of the Holy Redeemer. Hij zag niets, hoorde niets. De volgende morgen zat hij gehurkt naast zijn Camaro, absurd moe, en speelde hij de audio van afgelopen nacht terug.

In de opname hoorde hij zijn eigen stem fluisteren: ‘Gansey.’ Een stilte. ‘Dat is alles.’

Eindelijk gebeurde het. Hij was niet meer louter een waarnemer in deze wereld, maar een deelnemer.

Zelfs toen al vermoedde een klein deeltje van Gansey wat

het horen van zijn eigen naam werkelijk betekende. Hij wist het waarschijnlijk al tegen de tijd dat zijn vrienden een uur later zijn auto kwamen redden. Hij wist het waarschijnlijk al toen de helderzienden van Fox Way 300 een tarotkaart voor hem lazen. Hij wist het waarschijnlijk al toen hij het hele verhaal nog eens in eigen persoon aan Roger Malory vertelde.

Gansey wist van wie de stemmen waren die fluisterden langs de leylijn op Sint-Marcusavond. Maar hij was een paar jaar bezig geweest om zijn angsten te ketenen en was er nog niet helemaal klaar voor om die ketens af te leggen.

Pas toen een van de helderzienden op Fox Way 300 overleed, toen de dood weer iets echts werd, kon Gansey de waarheid niet langer ontkennen.

De bloedhonden van de Aglionby Jachtclub jankten het die herfst: *weg, weg, weg*.

Hij was een koning.

Dit was het jaar dat hij zou sterven.

Afhankelijk van waar je het verhaal begon, was het een verhaal over de vrouwen van Fox Way 300.

Verhalen rekken naar alle kanten toe. Er was eens een meisje dat heel goed was in spelen met de tijd. Stap opzij: Er was eens een dochter van een meisje dat heel goed was in spelen met de tijd. Stukje terug: Er was eens een koningsdochter die heel goed was in spelen met de tijd.

Begin en einde, begin en einde, zover het oog reikte.

Met de opvallende uitzondering van Blue Sargent waren alle vrouwen op Fox Way 300 helderziend. Daaruit zou je misschien afleiden dat de bewoners van het huis veel gemeen hadden, maar praktisch gezien hadden ze net zoveel met elkaar gemeen als een groep muzikanten, artsen of begrafenisondernemers. 'Helderziend' was niet zozeer een persoonlijkheidstype als wel een skillset. Een stel overtuigingen. De algemene afspraak dat de tijd, net als een verhaal, geen rechte lijn was maar een oceaan. Als je het exacte moment dat je zocht niet kon vinden, dan was het mogelijk dat je niet ver genoeg had gezwommen. Het was mogelijk dat je gewoon nog niet goed genoeg kon zwemmen. Het was ook mogelijk, gaven de vrouwen onwillig toe, dat sommige momenten zo ver in de tijd verstopt zaten dat ze eigenlijk aan diepzeeschepsels overgelaten zouden moeten worden. Zoals die hengelvissen met al die tanden en van die lantaarntjes voor hun snuiferd. Of zoals Persephone Poldma. Maar zij was overleden, dus misschien was zij een slecht voorbeeld.

Het was een maandag toen de nog levende vrouwen van Fox Way 300 besloten zich eindelijk eens bezig te houden met

Richard Ganseys naderende noodlot, het uiteenvallen van hun leven zoals ze dat kenden, en wat die dingen eventueel met elkaar te maken hadden. Bovendien had Jimi een charcreiniging uitgevoerd in ruil voor een goede fles warme, rokerige whisky en verlangde ze naar gezelschap om hem soldaat te maken.

Calla stapte het gure oktoberweer in om het bordje bij de brievenbus om te draaien naar: GESLOTEN GRAAG TOT ZIENS! Binnen pakte Jimi, een groot aanhanger van kruidenmagie, verschillende kussentjes gevuld met bijvoet (om de projectie van de ziel naar de astrale wereld te versterken) en verbrandde ze wat rozemarijn op houtskool (voor geheugen en helderziendheid; eigenlijk hetzelfde, alleen dan omgekeerd). Orla wapperde met een smeulend saliebundeltje boven de tarotkaarten. Maura vulde een zwartglazen schouw-schaal. Gwenllian zong een vrolijk, akelig liedje terwijl ze een kring van kaarsen aanstak en de jaloezieën liet zakken. Calla keerde terug naar de readingkamer met drie standbeeldjes die normaal altijd op het dressoir in haar slaapkamer stonden.

‘Het meurt hier als in een Italiaans restaurant,’ zei ze tegen Jimi, die haar geneurie niet onderbrak terwijl ze de rook weg wapperde en met haar flinke achterste wiegde. Calla zette het felle standbeeldje van Oya bij haar eigen stoel en het dansende beeldje van Oshun naast de stoel van Maura. Het derde beeldje hield ze vast: Yemaya, een waterige Yoruba-godin die altijd bij Persephones stoel had gestaan. ‘Maura, ik weet niet waar ik Yemaya moet neerzetten.’

Maura wees naar Gwenllian, die terugwees. ‘Jij zei dat je dit niet met Adam wilde doen, dus moet hij bij haar.’

‘Dat heb ik nooit gezegd,’ protesteerde Calla. ‘Ik zei dat hij hier te dichtbij stond.’

Feit was dat ze allemaal te dicht bij de situatie stonden. Ze stonden al maanden te dicht bij de situatie. Ze stonden zo dicht bij de situatie dat lastig te bepalen viel of ze mogelijk niet zelf de situatie wáren.

Orla onderbrak het kauwgum kauwen even om te vragen: 'Zijn we klaar?'

'MmmhmmhmmhmmmaarmisBluemmmhmmmm,' antwoordde Jimi, nog steeds neuriënd en wiegend.

Blue's afwezigheid was inderdaad opvallend. Als krachtige helderziendenversterker zou ze nuttig zijn geweest bij een zaak als deze, maar ze hadden de vorige avond fluisterend overleg gevoerd en waren het erover eens dat het wreed zou zijn om het meer dan strikt noodzakelijk over Ganseys lot te hebben waar Blue bij was. Ze zouden zich wel behelpen met Gwenllian, ook al was zij dan maar half zo sterk en twee keer zo lastig.

'We vertellen haar straks wel wat eruit is gekomen,' besloot Maura. 'Ik denk dat ik maar beter Artemus uit de pantry kan halen.'

Artemus: Maura's ex-minnaar, Blue's biologische vader, Glen-dowers adviseur, kastbewoner van Fox Way 300. Hij was iets meer dan een week geleden uit een magische grot gehaald, en in die tijd had hij het voor elkaar gekregen om absoluut niets bij te dragen aan hun emotionele of intellectuele mid-delen. Calla zei dat hij geen ruggengraat had (dat zag ze niet verkeerd). Maura zei dat hij niet begrepen werd (dat zag ze niet verkeerd). Jimi zei dat hij de langste neus had die ze ooit had gezien (dat zag ze niet verkeerd). Orla geloofde niet dat jezelf in een voorraadkast barricaderen voldoende bescher-ming was tegen een helderziende die de pest aan je had (dat zag ze niet verkeerd). Gwenllian was in feite de helderziende die de pest aan hem had (dat had ze niet verkeerd).

Het kostte Maura behoorlijk wat moeite om hem de pantry uit te krijgen, en zelfs toen hij bij hen in de kamer stond, zag hij er helemaal niet uit alsof hij daar thuishoorde. Deels kwam dat doordat hij een man was, en deels kwam dat door-dat hij een stuk langer was dan alle anderen. Maar voorneme-lijk kwam het doordat zijn donkere, permanent ongeruste ogen uitstraalden dat hij de wereld had gezien en dat die hem te veel was. Zulke serieuze angst was totaal in tegenspraak

met de uiteenlopende maten van zelfvertrouwen die de helderzienden in de kamer bezaten.

Maura en Calla hadden hem al gekend voordat Blue werd geboren en waren allebei van mening dat Artemus nu een ontzettend stuk minder was dan destijds. Of eigenlijk vond Maura hem een *ontzettend stuk minder*. Calla vond hem alleen maar *minder*, aangezien ze überhaupt nooit zo'n hoge pet van hem had opgehad. Maar slungelige mannen die uit mystieke bossen opdoken waren dan ook nooit zo haar type geweest.

Jimi schonk de whisky in.

Orla sloot de deuren van de readingkamer.

De vrouwen gingen zitten.

'Wat een klerezooi,' zei Calla bij wijze van opening (dat zag ze niet verkeerd).

'Hij is niet te redden, hè?' vroeg Jimi. Ze bedoelde Gansey. Haar ogen waren een beetje vochtig. Niet dat ze nu zo intens op Gansey gesteld was, maar ze was een erg sentimentele persoon en het idee van welke jongeman dan ook die zo jong zou overlijden zou haar dwarszitten.

'Mm,' zei Maura.

De vrouwen namen allemaal een slok. Artemus niet. Hij wierp een nerveuze blik op Gwenllian. Gwenllian, altijd imposant met een torenhoog nest van haar vol potloden en bloemen, loerde boos terug. De hitte van haar blik had eventuele alcohol die nog in haar borrelglas zat moeten laten ontbranden.

'Moeten we het dan tegenhouden?' vroeg Maura.

Orla, de jongste en luidruchtigste in de kamer, lachte op een jonge en luidruchtige manier. 'Hoe zou je hem dan precies willen tegenhouden?'

'Ik zei hét, niet hém,' antwoordde Maura geërgerd. 'Ik zou nooit denken dat ik de macht had om die jongen tegen te houden als hij heel Virginia wil afspeuren naar zijn eigen graf. Maar de anderen.'

Calla zette met een klap haar glas neer. 'O, ik zou hem wel

kunnen tegenhouden, maar daar gaat het niet om. Het gaat om alles wat al op zijn plek is.'

(Alles wat al op zijn plek was: de gepensioneerde huurmoordenaar die met Maura sliep, zijn door het occulte geobsedeerde voormalige baas die in Boston sliep, de griezelige entiteit begraven in rotsen onder de leylijn, de onbekende schepsels die uit een grot achter een leegstaand boerenhuis kropen, de groeiende kracht van de leylijn, het magische, met rede begaafde bos op de leylijn, de overeenkomst van een jongen met dat magische bos, een andere jongen die dingen tot leven kon dromen, een dode jongen die weigerde in vrede te rusten, een meisje dat op bovennatuurlijke wijze negentig procent van het voorgaande lijstje versterkte.)

De vrouwen namen nog een slok.

'Moeten ze dat gestoorde bos wel in blijven gaan?' vroeg Orla. Ze hield niet van Cableswater. Ze was één keer met de groep meegegaan en dicht genoeg bij het bos gekomen om... het te voelen. Haar soort helderziendheid werkte het best via telefoonlijnen of e-mail; gezichten stonden de waarheid alleen maar in de weg. Cableswater had geen gezicht, en de leylijn was in feite de beste telefoonlijn ter wereld. Ze had kunnen voelen dat het bos om dingen vroeg. Ze kon niet bepalen wat voor dingen precies, en ze dacht ook niet dat het per se slechte dingen waren. Ze voelde alleen de enorme omvang van zijn verzoeken, het gewicht van zijn beloften. Levensveranderend. Orla was heel tevreden met haar leven, dank je feestelijk, en dus had ze gedag gezwaaid en was ervandoor gegaan.

'Het bos is prima,' zei Artemus.

Alle vrouwen keken hem aan.

'Omschrijf "prima",' zei Maura.

'Cableswater houdt van ze.' Artemus vouwde zijn enorme handen op zijn schoot en wees met zijn enorme neus naar hen. Zijn blik bleef terugschieten naar Gwenllian, alsof hij bang was dat ze op hem af zou kunnen springen. Gwenllian doofde betekenisvol een van de kaarsen met haar borrelglas-

je; de readingkamer werd één piepklein vuurtje donkerder.

‘Zou je genegen zijn uit te weiden?’ vroeg Calla.

Artemus was niet genegen uit te weiden.

‘Dat oordeel zullen we in beraad nemen,’ zei Maura.

De vrouwen namen een slok.

‘Gaat iemand hier in deze kamer dood?’ vroeg Jimi. ‘Is er nog iemand anders die wij kennen bij de kerkwacht verschenen?’

‘Die is niet op ons van toepassing,’ zei Maura. De kerkwacht voorspelde in het algemeen alleen de dood van mensen die in het stadje of rechtstreeks op de geestenweg waren geboren (of, in Ganseys geval, hérboren), en iedereen hier aan tafel was import.

‘Maar wel op Blue,’ zei Orla.

Maura stapelde en herstapelde agressief haar kaarten. ‘Maar het is geen garantie van veiligheid. Er zijn dingen die erger zijn dan doodgaan.’

‘Laten we dan maar schudden,’ zei Jimi.

De vrouwen drukten hun eigen tarotkaarten tegen hun hart, schudden ze en kozen toen willekeurig één enkele kaart. Ze legden hun kaarten open op tafel.

Tarot is iets heel persoonlijk, en als zodanig weerspiegelde de kunst waarmee elke set was getooid de bezitster. Maura’s kaarten bestonden uit donkere lijnen en simpele kleuren, nonchalant en kinderlijk. Calla’s kaarten waren weelderig en rijk van kleur, barstend van de details. In Orla’s set stond op elke kaart een stelletje dat elkaar zoende of de liefde bedreef, los van het feit of de betekenis van de kaart iets met zoenen of de liefde bedrijven te maken had. Gwenllian had haar eigen kaarten gemaakt door donkere, uitzinnige symbolen op normale speelkaarten te krassen. Jimi hield het bij de Vereerde Katten en Heilige Vrouwen-set die ze in 1992 bij een tweedehandswinkel had gevonden.

De vrouwen hadden vijf verschillende versies van de Toren omgedraaid. Calla’s versie gaf de betekenis van de kaart mogelijk het beste weer: een kasteel met de naam STABILITEIT

werd door bliksem geraakt, stond in brand en werd aangeval-
len door een soort kousenbandslangen. Een vrouw achter
een raam ervoer de volledige effecten van de bliksemschicht.
Een man was van de kantelen boven op de toren gegooid – of
misschien gesprongen. Hoe dan ook, hij stond in brand en er
vloog een slang achter hem aan.

‘Dus we gaan allemaal dood als we niets doen,’ zei Calla.

Gwenllian zong: ‘*Owynus dei gratia Princeps Waliae*, ha la la,
Princeps Waliae, ha la la...’

Artemus jammerde zachtjes en maakte aanstalten om op te
staan. Maura legde haar hand op de zijne. ‘We gáán ook alle-
maal dood,’ zei ze. ‘Op een dag. Laten we niet in paniek ra-
ken.’

Calla's blik was op Artemus gericht. ‘Er is er hier maar één
die in paniek raakt.’

Jimi gaf de whiskyfles door. ‘We hebben oplossingen nodig,
lieverds. Hoe gaan we die vinden?’

Alle vrouwen keken naar de donkere schouwschaal. Op
zich was er niets bijzonders aan: het was een glazen schaal
die elf dollar had gekost bij zo'n winkel met kattenvoer, tuin-
aarde en goedkope elektronica. Het cranberry-druivensap dat
erin zat had geen mystieke krachten. Maar toch was er iets
onheilspellends aan, want de vloeistof leek een beetje ruste-
loos. Het weerspiegelde alleen het donkere plafond, maar het
leek alsof het meer wilde laten zien. De schouwschaal over-
woog mogelijkheden, en die waren niet allemaal positief.

(Een van de mogelijkheden: de reflectie gebruiken om je
ziel te scheiden van je lichaam zodat je doodging.)

Ook al was Maura degene geweest die de schaal had gepakt,
nu schoof ze hem weg.

‘Laten we een hele-leven-reading doen.’ Orla liet een kauw-
gumbel klappen.

‘Ugh, nee,’ protesteerde Calla.

‘Voor ons allemaal?’ vroeg Maura alsof ze Calla niet had ge-
hoord. ‘Ons leven als groep?’

Orla gebaarde met haar arm om alle tarotsets te omvatten,

en haar enorme houten armbanden klikten tevreden tegen elkaar.

‘Ik vind het een goed idee,’ zei Maura.

Calla en Jimi zuchtten.

Gewoonlijk werd bij een reading slechts een deel van de achtenzeventig kaarten in een set gebruikt. Meestal drie, of tien. Misschien nog één of twee extra als er opheldering nodig was. De positie van elke kaart stelde een vraag: Hoe is je onderbewuste eraan toe? Waar ben je bang voor? Wat heb je nodig? Elke kaart op die positie verschaftte het antwoord.

Achtenzeventig kaarten, dat waren een heleboel vragen en antwoorden.

Vooraf keer vijf.

Calla en Jimi zuchtten weer, maar begonnen de kaarten te schudden. Want het was waar: ze hadden een heleboel vragen. En ze hadden een heleboel antwoorden nodig.

De vrouwen stopten tegelijkertijd met schudden, sloten hun ogen en drukten hun kaarten tegen hun hart, alleen geconcentreerd op elkaar en hoe hun levens met elkaar verstrengeld waren. De kaarsen flakkerden. Lange en korte en toen weer lange schaduwen speelden achter de sculpturen van de godinnen. Gwenllian begon te neuriën, en Jimi even later ook.

Alleen Artemus zat apart, met gefronst voorhoofd.

Maar de vrouwen betrokken hem erbij toen ze de kaarten begonnen neer te leggen. Eerst vlochten ze een rij kaarten tot een stevige boomstam, en intussen fluisterden ze posities en betekenissen tegen elkaar. Toen legden ze kaarten neer in takvormen die wezen naar Artemus, naar Jimi, naar Orla. En ze legden kaarten neer in wortelvormen die wezen naar Calla, naar Maura, naar Gwenllian. Ze stootten hun hoofden tegen elkaar en legden kaarten over elkaar heen en lachten om hun gestuntel en mompelden over de volgorde van de kaarten.

Uiteindelijk verscheen er een verhaal. Het ging over de mensen die zij hadden veranderd en over de mensen die hen

hadden veranderd. De reading bevatte alle sappige details: toen Maura verliefd was geworden op Artemus, toen Jimi Calla had gestompt, toen Orla stiekem de gezamenlijke bankrekening had geplunderd voor een bedrijfswebsite die nog geen cent had opgeleverd, toen Blue van huis was weggelopen en teruggebracht door de politie, toen Persephone overleed.

De tak die naar Artemus leidde was grimmig en akelig, vol zwaarden en angst. De duisternis daarin leidde terug naar de stam en sloot aan op iets sinisters dat in de wortel schimmelde, iets wat van Gwenllian was. Het was duidelijk dat die duisternis, al konden ze er onmogelijk achter komen wat het precies was, hen allemaal zou doden als ze niets deden. Hun helderziendheid had nooit in het gebied pal boven de leylijn kunnen doordringen, en daar was deze duisternis gecentreerd.

De oplossing voor die duisternis, echter, bestond buiten de leylijn. Er zaten meerdere kanten aan, onzeker en moeilijk. Maar de conclusie was simpel.

‘Moeten ze samenwerken?’ vroeg Calla ongelovig.

‘Dat is wat dit betekent,’ antwoordde Maura.

Jimi pakte de whiskyfles, maar hij was leeg. ‘Kunnen we het niet gewoon zelf regelen?’

‘Wij zijn maar mensen,’ antwoordde Maura. ‘Doodgewone mensen. Zij zijn speciaal. Adam is verbonden met de leylijn. Ronan is een dromer. Blue versterkt dat allemaal.’

‘Het rijkeluisjochie is ook maar een mens,’ zei Orla.

‘Ja, en hij gaat dood.’

De vrouwen bekeken de kaarten nog eens peinzend.

‘Betekent dit dat zij nog leeft?’ vroeg Maura, tikkend op een kaart in een van de takken: de Zwaarden Koningin.

‘Waarschijnlijk,’ gromde Calla.

‘Betekent dit dat zij weggaat?’ vroeg Orla, tikkend op een andere kaart en verwijzend naar een andere zij.

‘Waarschijnlijk,’ verzuchtte Maura.

‘Betekent dit dat zij terugkomt?’ vroeg Calla boos, tikkend op een derde kaart en verwijzend naar een derde zij.

‘Waarschijnlijk,’ krijste Gwenllian, die opsprong van haar stoel. Ze begon rondjes te draaien, met haar armen in de lucht.

Ze konden geen van allen nog langer stilzitten. Calla schoof haar stoel naar achteren. ‘Ik wil nog iets te drinken hebben.’

Jimi klakte instemmend met haar tong. ‘Als dit het einde van de wereld is, dan ik ook.’

Terwijl de anderen de tafel verlieten, bleef Maura zitten, kijkend naar Artemus’ vergiftigde tak met kaarten en naar Artemus zelf, die er ineengedoken achter zat. Willekeurige mannen uit mystieke bossen waren niet langer haar type, maar toch, ze herinnerde zich dat ze van Artemus had gehouden, en deze Artemus was een heel stuk minder.

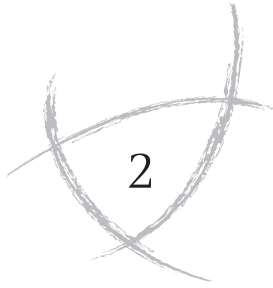
‘Artemus?’ vroeg ze zachtjes.

Hij keek niet op.

Ze raakte met één vinger zijn kin aan; hij schrok. Ze tilde zijn gezicht omhoog zodat ze elkaar in de ogen keken. Hij had nooit haast gehad om stiltes te vullen met woorden, en dat had hij nog steeds niet. Hij keek alsof hij het liefst nooit meer zou praten.

Sinds ze allebei uit die grot waren geklommen, had Maura hem nooit gevraagd wat er in de tussenliggende jaren met hem was gebeurd. Maar nu vroeg ze: ‘Wat is er met je gebeurd, dat je zo bent geworden?’

Hij sloot zijn ogen.

‘Waar is Ronan, verdomme?’ vroeg Gansey; dezelfde woorden die al duizenden mensen hadden geuit sinds de mensheid spraak bezat. Terwijl hij het gebouw van de bètastudies uit stapte, legde hij zijn hoofd in zijn nek alsof Ronan Lynch – dromer van dromen, vechter tegen mannen, spijbelaar van lessen – misschien boven hen zou vliegen. Dat was niet het geval. Er vloog alleen geluidloos een vliegtuig door het strakke blauw boven de campus van Aglionby. Aan de andere kant van het ijzeren hek naast hen maakte het stadje Henrietta productieve bedrijfsgeluiden. Aan deze kant maakten de leerlingen van Aglionby onproductieve tienergeluiden. ‘Was hij bij Techniek?’

Adam Parrish – magiër en puzzel, leerling en logicus, man en jongen – schoof zijn ambitieus beladen *messenger bag* naar zijn andere schouder. Hij zag geen reden waarom Gansey zou geloven dat Ronan ook maar in de buurt van de campus was geweest. Het kostte Adam al zijn wilskracht om zich op Aglionby te concentreren na de week van magische grotten en mysterieuze slapers die ze net hadden gehad, en Adam was de meest gemotiveerde leerling hier. Ronan, echter, was altijd alleen maar met enige regelmaat bij Latijn komen opdagen, maar wat bleef er nog voor hem over nu alle leerlingen van Latijn oneervol naar Frans waren overgezet?

‘Nou, was hij daar?’ herhaalde Gansey.

‘Ik dacht dat het een retorische vraag was.’

Gansey keek boos, maar ongeveer net zo lang als het een late vlinder kostte om langs te fladderen in de herfstbries. ‘Hij probeert het niet eens.’

Het was meer dan een week geleden dat ze Maura – Blue's moeder – en Artemus – Blue's... vader? – uit het grottenstelsel hadden gehaald. Drie dagen sinds ze Roger Malory – Ganseys stokoude Britse vriend – op een vliegtuig naar Engeland hadden gezet. Alweer twee dagen terug op school deze week.

Nul dagen dat Ronan was komen opdagen.

Was het een verschrikkelijke verspilling? Ja. Was het totaal Ronan Lynch' eigen verantwoordelijkheid? Ja.

Achter hen luidde lawaaiig de klok van het bètastudiesgebouw, twee minuten nadat het lesuur feitelijk was beëindigd. Het was een echte klok met een echt touw en hij hoorde aan het eind van het lesuur fatsoenlijk geluid te worden door een fatsoenlijke leerling. De twee minuten verschil bezorgde Adam Parrish grijze haren. Hij hield van mensen die hun vak verstonden.

'Zeg iets,' zei Gansey.

'Die klok.'

'Alles is verschrikkelijk,' beaamde Gansey.

De twee vrienden stapten van het pad om hun tocht over de sportvelden aan te vangen. Het was een geschenk, deze wandeling van het bètagebouw naar Gruber Hall, de luxe van tien minuten frisse lucht en zonneschijn tussen de lessen door. Adam vond het in het algemeen prettig op de campus, voelde zich fijn bij de voorspelbare routine. Hard blokken. Lessen bijwonen. Je hand opsteken. De vraag beantwoorden. Naar het diploma toe marcheren. Klasgenoten van hem klaagden over het werk. Werk! Werk was het eiland waar Adam heen zwom in een stormachtige zee.

En de zee was heel stormachtig. Monsters kolkten in de leylijn beneden hen. Een bos groeide door de handen en ogen die Adam aan Cableswater had verkwanseld. En Gansey zou uiterlijk eind april doodgaan. Dat was de onrustige oceaan, en Glendower was het eiland. Als ze Glendower wekten kregen ze een gunst, en die gunst zou zijn om Ganseys leven te redden. Dit betoverde land had een betoverde koning nodig.